

hed kunde være undgaaet, saafremt man havde villet følge os paa de Punkter, hvor det Forslag, der i sin Tid blev fremsat fra Højres Side, var forskelligt fra det, der i dette Øjeblik er Lov. Jeg skal nævne enkelte af disse Punkter.

Vi krævede saaledes den Gang i det Forslag, vi stillede, at det Nævn, der skal vælges, skulde desuden tiltrædes blandt andet af Repræsentanter for de store Organisationer af Arbejdere og Arbejdsgivere, de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen, eller, som vi udtrykte det, de i Loven fastsatte Foreninger. Det vilde man ikke gaa med til i sin Tid, og det er mig ganske ufatteligt, hvorfor. Den Omstændighed, at der sad Arbejdsgivere i Nævnet, kunde aldrig skade, for der er jo, som man siger fra socialdemokratisk Side, intet som helst at skjule, alt maa med Fornøjelse blive lagt paa Bordet. Som Forholdene nu ere efter den gældende Lov, er Kontrollen lagt ganske i en enkelt Mands Haand. Det er altsaa hos denne enkelte Mand, Arbejdsløshedsinspektøren, — hans store Dygtighed ufortalt — det er alene i hans Haand, Kontrollen er lagt; det er paa ham alene, man skal stole, naar Talen er om, hvorvidt der finder Misbrug Sted eller ikke. Hvis man nu havde fulgt os og ladet Arbejdsgivere faa Sæde i Nævnet, er det ganske klart, at den Mistænkeliggørelse, som er kommen frem, aldrig paa nogen Maade kunde have gjort sig gældende i saa stærk Grad, for der vilde da i Ledelsen af Arbejdsløsheds-kasserne, der selvfølgelig ikke ere Kamporganisationer, have siddet Tillidsmænd, ikke alene for Arbejderne, der jo ofte have Kontroverser med Arbejdsgiverne, men ogsaa for disse, og enhver Mistænkeliggørelse vilde derved have været udelukket. Det vilde ogsaa have ført til, at man i højere Grad vilde have haft Klarhed og faaet Klarhed over det Spørgsmaal, hvorvidt Samarbejdet mellem Fagforeninger og Arbejdsløsheds-kasser er for intimt eller ikke. Jeg fremhæver i denne Forbindelse ogsaa Arbejdsanvisningsspørgsmaalet, som meget lettere kunde være løst gennem Kasserne, dersom en saadan Repræsentation havde fundet Sted. Jeg beklager derfor, at man ikke paa dette Punkt tog Forslaget i den af Højre ønskede Affattelse. Jeg tror, at selv Arbejderne og ganske særlig Arbejdsløsheds-kasserne vilde i allerhøjeste Grad have været vel tjente med, om det var sket.

Jeg kan nævne en anden af Hovedforskellene mellem de 2 Forslag, nemlig

den, som blev fremhævet saa stærkt af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgekreds (Martin Olsen) nede i Folketinget forleden Dag. Han fremhævede, at i det Forslag, vi forelagde fra Højres Side, havde vi en Definition af Begrebet „uforskyldt Arbejdsløshed“. Der var netop den Forskel paa den Lov, som er vedtagen, og vort Forslag, at efter vort Forslag vilde den Mand ikke kunne anses for arbejdsløs, som en hvilken som helst Privatmand tilbød Arbejde til tarifmæssig Betaling. Forholdet har jo været det, at man har set Klager offentlig fremme over, at en Mand ikke har villet tage Arbejde, idet han har sagt: Hvis jeg tager dette Arbejde, bliver Følgen den, at jeg mister den Understøttelse, jeg har Krav paa i min Arbejdsløsheds-kasse; derfor er jeg ikke tjent med at tage nogle faa Dages Arbejde. Jeg gør udtrykkeligt i denne Forbindelse opmærksom paa, at jeg her taler om den ordinære Arbejdsløshed og ikke om Forholdene i Tilfælde af ekstraordinær Arbejdsløshed.

Endelig har man ogsaa set og hørt, hvorledes der er klaget over, at Arbejdsløsheds-kasserne skulle have Hjælp, trods det, at de have opsamlet en saa betydelig Formue. Ogsaa her indeholder den gældende Lov en Fejl, i hvilken den adskiller sig fra Højres Forslag. De nuværende Arbejdsløsheds-kasser have tilsammen en Formue paa 1,200,000 Kr., et Beløb, som i og for sig kan synes stort, men som dog ikke er stort mere end 12 Kr. pr. Medlem. Vi ønskede i sin Tid, at Hjælp til Selvhjælp-Instituttet skulde virke paa den Maade, at man ydede Hjælpen til Kasserne i Forhold til, hvad de havde uddelt til deres Medlemmer. Vi vilde derved forhindre, at enkelte Kasser skulde staa paa Fallitens Rand, medens andre maaske lagde Masser af Penge op.

Lad mig nævne et Eksempel uden at ville paastaa, at de reelle Forhold ere saaledes. I det Øjeblik vi f. Eks. havde en stærk Arbejdsløshed i Byggefagene, medens f. Eks. Typograferne havde fuldt op af Arbejde, vilde det dog ikke være rigtigt, om man fra det offentliges Side skulde hjælpe i lige høj Grad Typograferne, som altsaa derved vilde samle Penge op, og Bygningsfagene, som havde Brug for al den Hjælp, de kunde faa. — Jeg nævner en yderligere Forskel mellem de to Forslag. Vi forudsaa den Gang, at der kunde komme navnlig i Begyndelsen Tider, hvor Kasserne vilde have ondt ved at opfylde deres Forpligtelser, og vi mente yderligere, at Forholdene kunde udvikle sig saaledes, at